
DE KRINAR-GEVANGENE

ANNA ZAIRES

Dit boek is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen, berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2020 Anna Zaires en Dima Zales
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint dan wel elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Coverontwerp: Okay Creations
www.okaycreations.com

Vertaling: Parel Blokken

ISBN e-book: 978-9-40213-666-1

HOOFDSTUK EEN

IK WIL NIET DOOD. IK WIL NIET DOOD. ALSJEBLIEFT, alsjeblijft, ik wil niet dood.

De woorden bleven door haar hoofd gaan. Een wanhopige smeekbede die nooit gehoord zou worden. Haar vingers gleden nog een centimeter verder weg op het ruwe hout; ze brak haar nagels in haar pogingen om de grip niet te verliezen.

Emily Ross hing aan een kapotte, oude brug. Tientallen meters beneden haar raasde het water over de rotsachtige rivierbodem. Het had veel geregend de afgelopen tijd, waardoor de bergrivier snel stroomde.

Die regen was een van de oorzaken van haar huidige penibele situatie. Als het hout van de brug droog was geweest, was ze misschien niet uitgegleden, waarbij ze haar enkel had verzwikt. En ze zou zeker niet tegen de reling gevallen zijn, die het door haar gewicht had begeven.

Alleen het feit dat ze zich op het laatste moment had weten vast te grijpen, had voorkomen dat Emily richting haar dood was gevallen. In haar val had haar rechterhand een kleine uitstulping aan de zijkant van de brug gepakt, en nu bungelde ze tientallen meters boven de harde rotsen in de lucht.

Ik wil niet dood. Ik wil niet dood. Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, ik wil niet dood.

Het was niet eerlijk. Dit was niet de manier waarop het horde te gaan. Ze was op vakantie om weer tot zichzelf te komen. Hoe was het mogelijk dat ze uitgerkend nu zou doodgaan? Ze was nog niet eens begonnen met leven.

Beelden van de afgelopen twee jaar schoten voor Emily's geestesoog voorbij, vormgegeven als de PowerPoint-presentaties waaraan ze zoveel uren van haar leven had besteed. Alle avonden en weekends die ze op kantoor had doorgebracht, het was allemaal voor niets geweest. Ze was haar baan kwijtgeraakt in een ontslagronde en nu stond ze op het punt dood te gaan.

Nee, nee!

Emily's benen zwiëpten heen en weer, haar nagels groeven zich dieper in het hout. Met haar andere arm reikte ze omhoog naar de brug. Dit zou haar niet overkomen. Ze zou het niet laten gebeuren. Ze had te hard gewerkt om zich door een lullige brug te laten verslaan.

Het ruwe hout sneed in haar vingers en er liep bloed langs haar armen naar beneden, maar ze negeerde de pijn. Haar enige kans op overleving was als ze de

zijkant van de brug met haar andere hand kon vastgrijpen en zichzelf omhoog kon trekken. Er was hier niemand die haar kon redden als ze zichzelf niet redde.

De mogelijkheid dat ze moederziel alleen zou kunnen sterven in het regenwoud was niet bij Emily opgekomen toen ze aan deze reis begon. Ze was een ervaren wandelaar en kampeerder, en zelfs na de twee helse jaren die ze achter de rug had, was ze nog altijd goed in vorm. Ze had haar conditie onderhouden met hardlopen en teamsporten op highschool en de Universiteit. Costa Rica stond bekend als een veilige bestemming; er was weinig criminaliteit en men was er gewend aan toeristen. Ook was het hier niet al te duur – een belangrijke overweging gezien haar snel slinkende spaarsaldo.

Ze had deze reis al geboekt vóórdát alles bergafwaarts ging. Voordat de markt weer in een vrije val was geraakt, voordat er weer een ontslagronde volgde die duizenden medewerkers op Wall Street hun baan kostte. Voordat Emily op een doodgewone maandag naar haar werk ging, met kringen onder haar ogen omdat ze het hele weekend door had gebuffeld, en diezelfde dag met haar bezittingen in een kartonnen doos de deur weer uit liep.

Voordat haar vier jaar lange relatie was uitgegaan.

Het was haar eerste vakantie in twee jaar tijd. En ze ging hem niet overleven.

Nee, zo moet je niet denken. Dat gaat niet gebeuren.

Maar Emily wist dat ze tegen zichzelf loog. Ze

voelde haar vingers nog verder wegglippen, haar rechterarm en -schouder branden van de inspanning die het kostte om haar lichaamsgewicht tegen te houden. Haar linkerhand was heel dicht bij de zijkant van de brug, maar of het nu een paar centimeter was of een paar kilometer, het deed er niet toe. Het was onmogelijk om genoeg grip te krijgen om zichzelf met één arm omhoog te hijsen.

Doe het nou, Emily! Niet nadenken, gewoon doen!

Ze verzamelde al haar kracht, zwiepte haar benen omhoog en gebruikte het momentum om haar lichaam een klein stukje omhoog te brengen. Met haar linkerhand greep ze een uitstekend deel van de brug vast, en... het fragiele stuk hout brak. Er kwam een kreet van doodsangst uit haar keel.

Emily's laatste gedachte voordat haar lichaam de rotsen raakte, was: *ik hoop dat ik in één klap dood ben.*

DE GEUR VAN HET OERWOUD, RIJK EN INDRINGEND, drong Zarons neusgaten binnen. Hij ademde diep in en liet de vochtige lucht zijn longen vullen. Dit kleine stukje van de aarde was schoon, bijna net zo onbezoedeld als zijn thuisplaneet.

Dit was wat hij nu nodig had. Frisse lucht, ruimte, alleen zijn. De afgelopen zes maanden had hij geprobeerd weg te vluchten van zijn eigen malende gedachten en in het hier en nu te leven, maar het was hem niet gelukt. Zelfs bloed en seks hielpen niet meer.

Tijdens de daad kon hij wel even zijn gedachten verzetten, maar naderhand kwam de pijn weer net zo hard terug.

Het was hem te veel geworden. Het vuil, de menigten, de stank van de mensheid. Als hij zich niet in een extatische schemerwereld bevond, was hij steevast diepongelukkig. Zijn zintuigen waren overprikkeld na zo lange tijd in mensensteden te hebben geleefd. Hier was het beter. Hier kon hij ademen zonder gif in zijn systeem te krijgen, kon hij leven ruiken in plaats van chemicaliën. Over een paar jaar zou alles anders zijn en dan zou hij het leven in een mensenstad wel weer een kans geven, maar nu niet.

Niet voordat ze hier volledig voet aan de grond hadden gekregen.

Dit was Zarons taak: hij was verantwoordelijk voor het stichten van nederzettingen. Hij had al tientallen jaren onderzoek gedaan naar de flora en fauna op aarde en toen de Raad zijn hulp vroeg bij de aankomende kolonisatie, had hij niet getwijfeld. Alles liever dan thuis zijn, waar alles hem herinnerde aan Larita.

Hier lagen geen herinneringen. Hoeveel overeenkomsten deze planeet ook had met Krina, het was hier vreemd en exotisch. Zeven miljard homo sapiens op aarde – een onbevattelijk aantal – en ze vermenigvuldigden zich op een krankzinnig tempo. Hun korte levensspanne en daaruit voortvloeiende gebrek aan langetermijnplanning hadden ertoe geleid dat ze de natuurlijke bronnen van de planeet in hoog tempo uitputten, zonder zich zorgen te maken over de

toekomst. In sommige opzichten deden ze hem denken aan de *Schistocerca gregaria*, een sprinkhaansoort die hij een paar jaar geleden bestudeerd had.

Goed, mensen waren intelligenter dan insecten. Sommige individuen, zoals Einstein, hadden zelfs Krinar-achtige intelligentie. Dit verbaasde Zaron niet echt: hij had altijd vermoed dat dit de bedoeling was van het grote experiment van de Ouderen.

Terwijl hij door het oerwoud van Costa Rica liep, dacht hij na over zijn taak. Dit stukje van de planeet was veelbelovend. Het was niet moeilijk om zich voor te stellen dat hier eetbare planten van Krina zouden kunnen groeien. Hij had de bodem uitvoerig getest en hij had wel wat ideeën om hem nog beter geschikt te maken voor de gewassen van Krina.

Overall om hem heen was het bos overvloedig en intens groen. Het rook er naar bloeiende heliconia's en hij hoorde de ritselende bladeren en inheemse vogels. In de verte klonk de roep van een *Alouatta palliata*, een brulaap die hier voorkwam, en nog iets anders.

Zaron fronste en luisterde nog wat aandachtiger, maar het geluid bleef uit.

Nieuwsgierig liep hij in de richting waar het vandaan was gekomen. Zijn jagersinstinct stond op scherp. Heel even had het geluid hem doen denken aan de kreet van een vrouw.

Hij bewoog zich gemakkelijk door de dikke, dichte begroeiing van de jungle, en versnelde zijn pas nog wat om over een stroompje en een paar bosjes die in de weg stonden heen te springen. Hier, waar mensen hem niet

konden zien, stond niets hem in de weg om zich te bewegen als een Krinar. Binnen een paar minuten was hij dichtbij genoeg om de geur op te pikken. Scherp en koperachtig. Hij watertandde en zijn pik roerde zich.

Het was bloed.

Mensenbloed.

Eenmaal op de plek waar het geluid en de geur vandaan kwamen stond Zaron abrupt stil en hij staarde naar wat hij voor zich zag.

Het was een bergrivier die snel stroomde omdat het recentelijk hevig had geregend. En op de grote, zwarte rotsen in het midden, onder een oude houten brug over de kloof, lag een lichaam.

Een lichaam van een mensenmeisje, in een onmogelijke houding.

HOOFDSTUK TWEE

ZARON ONDERDRUKTE EEN VLOEK EN SPRONG DE RIVIER IN. Als hij een mens was geweest, zou hij meteen zijn meegevoerd door de sterke stroming. Zelfs nu nog moest hij al zijn kracht aanwenden om door het woeste water te zwemmen. Een paar keer raakten zijn benen rotsen onder water, maar hij negeerde de pijn. Blauwe plekken deden zijn soort niets. Tegen de tijd dat hij bij de stenen verderop was, zouden die alweer zijn geheeld.

Eindelijk was hij er. Hij klom op de gladde rotsen en knielde naast het meisje neer dat daar lag. Ze leefde nog; hij hoorde haar zwakke, grillige hartslag en het gorgelende geluid van haar ademhaling.

Ze leefde nog, maar afgaand op haar verwondingen had ze niet lang meer.

Haar onderlichaam lag in een vreemde hoek en haar tengere ledematen waren op meerdere plekken

gebroken. Er staken stukken bot uit het opengescheurde, bleke vlees. De helft van haar gezicht zat onder het bloed; de donkerrode vloeistof gutste uit een diepe wond aan de zijkant van haar schedel. Haar shirt met korte mouwen verborg het grootste deel van de schade aan haar bovenlijf, maar Zaron vermoedde dat ze inwendige bloedingen had en dat haar ribbenkast vermorzeld was door de val van grote hoogte.

Zijn maag trok samen met een mengeling van medelijden en een vreemde wanhoop. Zaron staarde naar haar. Ze was jong, en zover hij kon zien was ze mooi. Lang, helblond haar, een gave huid, een slanke, krachtige lichaamsbouw... Als ze niet zo goed als dood was, had hij zich tot haar aangetrokken kunnen voelen.

Maar ze was wél zo goed als dood. Op z'n hoogst nog een paar minuten. Haar verwondingen waren zo ernstig dat het verbazingwekkend was dat ze überhaupt nog een hartslag had. Mensen waren erg tere wezens: ze liepen snel verwondingen op en die genazen maar langzaam. De kans leek hem klein dat een mensendokter haar zou kunnen genezen, zelfs als die hier op tijd zou zijn. De Krinar-geneeskunde zou haar wel kunnen redden, natuurlijk, maar Zaron had niets bij zich, en de reis naar zijn huis zou ze waarschijnlijk niet overleven.

Hij bracht zijn hand omhoog en raakte voorzichtig de zijkant van haar hoofd aan, liet zijn vingers langs haar kaaklijn glijden. Haar huid was zo zacht en glad als die van een baby. Er schoot een steek van spijt door

zijn borstkas. Onder andere omstandigheden had hij heerlijk van haar kunnen genieten.

Plotseling kwam er een kreetje uit haar keel, en Zaron schrok op. Toen gingen tot zijn grote verbazing haar ogen open.

Haar ogen, omrand door dikke, bruine wimpers, hadden een heldere blauwgroene kleur, en waren opvallend mooi.

Heel even leek ze gedesoriënteerd, haar oceaankleurige ogen vol pijn. Maar toen werd haar blik scherper en focuste ze die op zijn gezicht.

Ze wist dat ze op het punt stond te sterven. Zaron zag het aan haar. Ze wist het, en ze verzette zich ertegen met alles wat ze had.

Haar mond bewoog, haar lippen gingen vaneen in een stille smeekbede, en toen wist hij wat hem te doen stond.

Zaron strekte zijn armen naar haar uit en tilde haar op, drukte haar tegen zijn borst.

De kans dat ze de reis zou overleven was vrijwel nihil, maar hij kon haar niet zo laten liggen.

Iemand die zo wanhopig aan het leven vasthield, mocht je niet opgeven.

HET LEEK EEN EEUWIGHEID TE DUREN VOOR ZE ER WAREN, hoewel Zaron zo hard liep als hij kon zonder haar te veel door elkaar te schudden. Het moeilijkste stuk was de rivier geweest, waar hij met één hand tegen

de stroming in moest bewegen en met de andere hand het meisje boven zijn macht moest dragen. Dat was zelfs voor hem een uitdaging.

Ze was nu weer buiten bewustzijn. Hij hoorde het ratelen van haar longen en wist dat ze niet lang meer had. Haar gezicht was akelig bleek, haar huid koud en klam door het rivierwater.

Eindelijk waren ze er.

Zaron droeg haar zijn huis binnen en legde haar voorzichtig op bed. Een snel commando zorgde ervoor dat een van de muren openging, waarna er een jansha naar hem toe zweefde – een klein, kokervormig geneeskrachtig apparaat. Hij greep het uit de lucht en legde het op bed voordat hij begon het meisje te ontkleden. Ze had niet veel aan – alleen een T-shirt en een afgeknipte spijkerbroek – maar daar maakte hij korte metten mee. Zijn borst trok pijnlijk samen toen hij het gescheurde lichaam zag dat eronder schuilging, waar meerdere botten uitstaken.

Hij pakte de jansha en ging ermee over haar lichaam om de verwondingen te meten. Zoals hij al had verwacht, waren die ernstig. Naast de schade aan haar organen had ze een ontstoken ruggengraat. Als ze dit overleefde, zou ze vanaf haar middel verlamd zijn.

Er waren nog meer verwondingen. Gebroken botten, een jaap in haar schedel, schaafwonden en bulten – allemaal veroorzaakt door de val. Maar er leken ook verwondingen bij te zijn die ze al vóór die tijd had. Op een bepaald moment had ze haar pols gebroken, en ze had een litteken op haar been van

langer geleden. Bovendien was ze door een menselijke tandarts voorzien van die kunstmatige vullingen, die in haar uitgeholde kiezen waren gestopt.

Zaron aarzelde een kort moment voordat hij de jansha opdracht gaf tot complete genezing. Als hij meer tijd had gehad en haar verwondingen niet zo ernstig waren geweest, had hij het apparaat zodanig ingesteld dat het zich richtte op enkele specifieke verwondingen. Maar nu was de complete procedure de beste optie.

Het apparaatje trilde even en de geneeskrachtige nanocyten kwamen vrij. Zaron keek toe hoe het ernstig verwonde lichaam van het meisje geheeld werd, terwijl al haar cellen van binnenuit werden vernieuwd.

HOOFDSTUK DRIE

EMILY WERD LANGZAAM WAKKER EN ONTDEKTE DAT ZE ZICH GOED VOELDE.

Echt heel goed.

Ze had het niet te warm en niet te koud. Het dekbed waaronder ze lag had precies het juiste gewicht en volume. Het matras onder haar was ook ongelooflijk comfortabel – het voelde alsof het speciaal voor haar was gemaakt. Ze was ook opmerkelijk ontspannen. De altijd aanwezige spanning in haar nek was voor het eerst in maanden tijd verdwenen.

Met een glimlach om haar lippen kroop Emily lekker nog verder onder het dekbed. Dit moest wel de beste nachtrust zijn die ze in tijden had gehad. Ze kon haast niet geloven dat ze zo goed sliep in een kleine, simpele herberg in een uithoek van Costa Rica.

Het moest wel liggen aan de frisse lucht en de lichaamsbeweging, bedacht ze. Nog altijd had ze geen

zin om haar ogen open te doen. Al dat wandelen had haar vast uitgeput.

Wandelen... Er ging een lichtje branden ergens in haar achterhoofd, een alarmlichtje.

Ze was van een brug gevallen!

Emily hapte naar adem en schoot overeind, ineens klaarwakker.

Ze was niet bij de herberg.

En ze was ook niet dood.

Heel even kreeg ze die twee realisaties niet met elkaar in overeenstemming. Als ze haar doodsmak had gedroomd, had ze dan niet wakker moeten worden op de plek waar ze in slaap was gevallen? En als het geen droom was geweest, waar was ze dan wel? Waarom was ze niet dood, of op z'n minst ernstig verwond?

Met een hevig bonzend hart keek Emily om zich heen. Ze trok het dekbed beschermend op tot haar borst. Het zachte materiaal raakte haar lijf – haar náákte lijf – en door het besef dat ze geen kleren aanhad vermenigvuldigde haar paniekgevoel met een factor duizend.

Waar was ze in hemelsnaam?

Dit was geen ziekenhuis, zoveel was zeker.

Ze zat op een groot, rond bed met het vreemdste matras dat ze ooit had gezien. Geen gewone boxspring en ook geen memoryfoam, hoewel het zich wel naar haar lichaam vormde. Dat deed het matras zo nauwkeurig dat ze het haast onder zich kon voelen bewegen.

Behalve het bed stond er niets in de ruimte. Emily

kon niet eens vaststellen waar het licht vandaan kwam dat de hele kamer in een zachte gloed liet baden. De muren, de vloer en het plafond waren crèmekleurig, evenals het beddengoed op dit rare bed.

Bovendien waren er geen ramen of deuren.

Wat wás dit voor plek?

Emily had het gevoel dat ze hyperventileerde. Ze probeerde diep en rustig in te ademen. Hier moest wel een verklaring voor zijn – een logische verklaring. Ze moest alleen even zien uit te vogelen welke dan.

Ze schoof voorzichtig naar de rand van het bed en zette haar voeten op de grond. Het feit dat ze zo goed kon bewegen, zonder pijn of stijfheid, was vreemd. Als ze zich niet had verbeeld dat ze van die brug was gevallen, had ze dan niet op z'n minst een paar gebroken botten moeten hebben? De andere mogelijkheid – dat het allemaal een levendige droom was – vond ze niet erg realistisch gezien de plek waar ze zich nu bevond.

Emily stond op, trok het dekbed van het bed en sloeg het om zichzelf heen. Ze probeerde niet toe te geven aan de paniek die probeerde haar te overheesteren.

Toen verdween een stuk van de muur voor haar.

Het verdween letterlijk, het loste op in het niets, en er kwam een man de kamer in.

Met lange, krachtige passen stapte hij door de opening in de muur alsof het niets was, zoals je normaal gesproken door een deuropening zou gaan.

Zijn grote lichaam bewoog met vloeiende, atletische souplesse.

‘Hoi Emily,’ zei hij zachtjes. Zijn donkere ogen waren op haar gericht. ‘Ik had niet verwacht dat je zo snel al wakker zou worden.’

HOOFDSTUK VIER

EMILY KON NIETS UITBRENGEN. HET ENIGE WAT ZE KON, was staren.

De man die voor haar stond was adembenemend.

Niet aantrekkelijk. Niet knap. Zelfs niet mooi.

Simpelweg adembenemend.

Zijn glanzende, zwarte haar was wat langer bovenop, en zo dik dat er nog een paar centimeter bij zijn toch al indrukwekkende lengte kwam. Zijn gezicht was hoekig en mannelijk, met de mooiste lijnen die Emily ooit had gezien. Hoge jukbeenderen, een krachtige kaak, volle lippen – het was alsof er een beeldhouwer aan de gang was geweest die een Griekse god uit marmer hakte. Zelfs zijn gebronsde huid was smetteloos, als op een gefotoshopte advertentie.

Hij zag er buitenlands uit, exotisch... en ongelofelijk knap. Emily had geen idee wat zijn ras of afkomst was,

maar ze had nog nooit zo'n mooie man gezien. Ze had niet eens geweten dat er mannen zoals hij bestonden.

En hij wist hoe ze heette.

Zodra dat tot haar doordrong, versnelde haar hartslag weer en drong de realiteit tot haar door. Het deed er niet toe hoe deze man eruitzag – wat Emily moest weten, was waar ze was en wat haar was overkomen.

'Wie ben jij?' vroeg ze. Ze trok het dekbed nog wat dichtër om zich heen. 'Waar ben ik? Hoe weet je hoe ik heet?'

Zijn blik was donker en ondoorgrondelijk. 'Je rijbewijs zat in je portemonnee,' zei hij zachtjes. Er trok een rilling over haar ruggengraat van zijn diepe timbre. 'Daarop stond wat info over jou, Emily Ross uit New York City.'

Emily knipperde met haar oogleden. 'Goed, oké. En je had mijn portemonnee omdat...?'

'Omdat die in de zak van je korte broek zat,' zei hij, en hij stapte wat verder de kamer in. De muur achter hem werd weer één geheel; de doorgang verdween alsof die er nooit was geweest.

Emily voelde hoe haar nekhaartjes overeind gingen staan. 'Wat is dit in godsnaam voor plek? Waar ben ik?' Ze hoorde zelf dat er een hysterisch randje aan haar stem zat en ze dwong zichzelf om diep in te ademen. Op iets kalmere toon vroeg ze: 'Wat is er met me gebeurd?'

'Ga even zitten, Emily.' De man maakte een gebaar

naar het bed. 'Je hebt nog steeds rust nodig. Je lichaam heeft een serieus trauma doorstaan.'

Ze zette een stap achteruit en volgde zijn advies niet op. 'Dus ik ben inderdaad van die brug gevallen?' Het voelde alsof ze in een aflevering van *The Twilight Zone* was beland. 'Is dit een ziekenhuis? Bent u een arts?'

Zijn mooie lippen vormden een vaag glimlachje. 'Niet helemaal, maar het komt in de buurt.'

'Is dit een soort wetenschappelijk centrum?'

'Nee.' De man keek er geamuseerd bij. 'Dat is het in de verste verte niet.'

'Wat is het dan wél?' vroeg Emily gefrustreerd. 'En wie ben jij?'

'Noem me Zaron.' Hij liep naar het bed en ging erop liggen, met zijn lange benen uitgestrekt. Voor het eerst viel het Emily op dat hij casual gekleed ging. Hij droeg een blauwe spijkerbroek en een mouwloos wit shirt dat ervoor zorgde dat zijn gebronsde, gespierde armen goed zichtbaar waren. Aan zijn voeten droeg hij een paar grijze sandalen, en zijn enige accessoire was een vreemd uitzierend horloge om zijn linkerpols. Als hij een arts was, dan kleeedde hij zich daar bepaald niet naar.

'Zaron?' zei ze fronsend. 'Is dat je voor- of achternaam?'

Hij bleef haar simpelweg aanstaren met een duistere, onleesbare blik, en Emily slikte toen ze doorhad dat hij niet van plan was antwoord te geven op haar vraag. 'Goed dan, Zaron,' zei ze langzaam, met nadruk op zijn aparte naam, 'wat is er met me gebeurd? Waarom ben ik hier?'

‘Je bent van de brug gevallen, Emily.’ Zijn stem klonk kalm, zijn gezicht was neutraal. ‘Ik heb je gevonden en mee hierheen genomen.’

‘Aha.’ Ze keek hem ongelovig aan. ‘En hoe kan het dat ik volstrekt ongedeerd ben?’

‘Heb je honger?’

‘Wat?’ Emily knipperde met haar ogen vanwege de plotselinge verandering van onderwerp.

‘Ik vroeg of je honger had,’ herhaalde hij geduldig, en hij keek haar nog steeds aan met die donkere, prachtig exotische ogen. ‘Je hebt twee dagen niets gegeten terwijl je aan het herstellen was. Zou je wat willen weten?’ Er was iets in zijn blik wat haar deed denken aan haar kat George – een vreemde intensiteit waardoor ze zich een muis voelde waarmee hij op het punt stond te gaan spelen.

Die vergelijking kwam heel treffend op haar over – treffend en angstaanjagend. ‘Ik zou graag kleren willen,’ zei Emily op vlakke toon, want ze was zich plotseling hevig bewust van haar naakte lijf onder het dekbed, en van het feit dat ze in één ruimte was met een man die ze niet kende.

Een erg lange, erg gespierde man.

Die er ongetwijfeld voor verantwoordelijk was dat ze haar kleren niet meer aanhad.

Haar handpalmen begonnen te zweten en haar hartslag versnelde nog meer. Voor het eerst drong volledig tot haar door hoe kwetsbaar ze was. De man op het bed was niet alleen bloedmooi, hij was ook gróót. Veel groter – en zeer waarschijnlijk veel sterker

– dan zij. Met haar lengte van één meter zeventig was zij bovengemiddeld lang voor een Amerikaanse vrouw, maar Zaron was minstens een kop groter, en hij was breed gebouwd met een en al stalen spieren.

Als hij haar iets wilde aandoen, kon zij daar niets tegen uitrichten.

Waarschijnlijk waren die gedachten van haar gezicht af te lezen, want hij stond soepel op en zei zachtjes: ‘Geen enkel probleem. Ik zal wat voor je gaan halen.’

Emily keek geschokt toe hoe de muur weer voor hem openging en hij erdoor stapte, waarna de muur onmiddellijk weer dichtging en zij opgesloten zat.

ZODRA DE MUUR ACHTER HEM DICHTGING, ADEMDE Zaron diep in en balde hij zijn handen tot vuisten. Hij voelde dat zijn hart hevig bonsde en zijn hele lichaam stond strak. Zijn pik was keihard en vol verlangen. Hij was blij dat ze haar blik op zijn gezicht gericht had gehouden terwijl hij de kamer uit liep, want als ze naar beneden had gekeken, zou haar begrijpelijke behoedzaamheid zijn omgeslagen in absolute angst – en terecht ook.

Het was angstaanjagend hoe zijn lichaam op haar reageerde. Zelfs nu nog kon Zaron de lichte zoetheid van haar lichaamsgeur ruiken, en zijn handen jeukten om haar weer aan te raken, om de zachtheid van haar romige huid onder zijn vingers te voelen. Het had hem

al zijn wilskracht gekost om weg te lopen, om bij haar vandaan te gaan in plaats van te doen wat zijn lichaam verlangde en zich diep in haar zachte vlees te boren.

Hij had jarenlang niet zó naar een vrouw verlangd.

Acht jaar lang, om precies te zijn.

Dat besef kwam binnen als een stomp in zijn maag. Heel even dreigde de herinnering Zaron te overmannen en hem mee te sleuren in het zwarte gat van de wanhoop. Op pure wilskracht lukte het hem zijn gedachten terug te brengen naar het mensenmeisje – veel veiliger om aan te denken.

De afgelopen twee dagen had hij gezorgd dat het haar aan niets ontbrak, dat ze schoon bleef en comfortabel lag terwijl ze herstelde van haar verwondingen. Hij had haar in bad gedaan, had haar haar gewassen en had een oogje op haar gehouden terwijl ze sliep. Inmiddels kende hij haar lichaam beter dan dat van welke vrouw dan ook met wie hij ooit naar bed was geweest, maar zij kende hem niet. Voor haar was hij een vreemde.

Een vreemde die zich haast niet kon inhouden om haar te bespringen.

Hij wist niet precies op welk punt zijn behulpzaamheid was veranderd in dit tomeloze verlangen. In het begin had hij haar alleen gezien als een gewonde vrouw die hulp nodig had. Een fragiel mensenmeisje dat met verrassend veel wilskracht vasthield aan het leven. Hij had haar verwondingen willen genezen, haar lijden willen verlichten. Seks was wel het laatste waar hij aan dacht.

Ergens in de afgelopen twee dagen was dat echter veranderd. Terwijl haar lichaam herstelde, had hij oog gekregen voor haar volle borsten, haar zachte lippen, de sensuele kuiltjes in haar onderrug... Hoewel ze slank was, was haar figuur prachtig vrouwelijk. Na een tijdje was het enige waar hij nog aan kon denken haar aanraken, haar proeven... haar neuken.

Het was krankzinnig. Ze was mooi, maar ze was absoluut niet zijn type. Sinds hij hier op aarde was, had Zaron zich telkens weer aangetrokken gevoeld tot lange, elegante brunettes die hem deden denken aan de Krinar-vrouwen. Geen tere blondjes met overduidelijk menselijke karakteristieken. Geen enkele Krinar had zulk licht haar en zulke vreemde, helderblauwe ogen, maar bij haar – Emily – was het een bijzonder aantrekkelijke combinatie, die hem deed denken aan illustraties die hij had gezien in boeken van mensen. Voor haar soort was ze een erg mooie vrouw.

Ze was om op te vreten.

Dat vond zijn pik in elk geval wel.

Zaron ademde nog eens diep in en dwong zijn handen om uit vuisthouding te komen. Hij moest zijn kalmte herpakken. Waarom hij dit mensenmeisje zo vreselijk graag wilde was hem een raadsel, maar geduld was hier de sleutel. Geduld en zelfbeheersing. Hij wilde haar niet afschrikken. Ze was nu al in de war en nerveus omdat ze wakker was geworden op een onbekende plek, en zo vitaal dat ze het niet kon bevatten. Hij moest omzichtig te werk gaan en de

waarheid langzaam aan haar onthullen, zodat ze niet in paniek zou raken.

Hij wilde niet dat ze bang voor hem zou zijn als ze uiteindelijk bij hem in bed belandde.

En dat zou gebeuren. Daar was Zaron zeker van. Hij had snel haar burgerlijke status gecheckt en gezien dat ze niet getrouwd was en geen kinderen had. Ze woonde in een kleine studio in New York City, in Manhattan. Ze was niet bezet, en Zaron wilde haar. Hij verlangde meer naar haar dan naar welke andere vrouw dan ook sinds Larita.

Hij wilde haar, en hij was van plan haar te krijgen.

Het enige wat hij nodig had, was geduld.

HOOFDSTUK VIJF

TERWIJL EMILY WACHTTE OP ZARONS TERUGKOMST, tikte ze ongeduldig met haar voet op de vloer.

Nadat hij was weggegaan was ze naar dezelfde muur toe gelopen en had ze haar hand ertegenaan gelegd om te ontdekken hoe het werkte. Er moest wel een soort schuifdeur zijn ingebouwd, waardoor het alleen maar leek alsóf de muur in het niets oploste.

Tot haar teleurstelling had ze niets ontdekt. Wel had ze gevoeld dat de muur een vreemde structuur had. Hij voelde warm aan onder haar vingertoppen – warm en zacht, bijna levend. Een minuut lang had ze de muur gestreeld, maar toen was ze daar weer klaar mee en ging ze op bed zitten wachten tot de pseudodokter terugkwam.

Voor het eerst in haar volwassen leven had Emily geen idee wat ze moest doen. Ze was altijd kalm en vindingrijk – ze kon ieder probleem analyseren en tot

een goede oplossing komen. Maar dit was een situatie waar ze geen raad mee wist. Ze had geen idee waar ze was, hoe ze hier was gekomen, en hoe het kon dat ze nog leefde. Alles eraan voelde surrealistisch, van de exotisch mooie man met zijn buitenlands klinkende naam tot de kamer die haar deed denken aan sciencefiction.

Was het misschien toch een wetenschappelijk centrum? Zaron had dat ontkend, maar ja, waarom zou hij haar de waarheid vertellen? Deze hele plek – wat het ook was – kon weleens strikt geheim zijn, een soort Area 51, en dan zou hij in de problemen komen als hij haar te veel vertelde.

Het feit dat ze speelde met complottheorieën vond Emily wel grappig. Ze was altijd rationeel, ze gebruikte haar gezond verstand. Zelfs als kind had ze nooit geloofd in de Kerstman of monsters onder haar bed. Dat leek haar allemaal niet logisch. Net zomin als ze nu geloofde dat de overheid geheime onderzoekscentra had gebouwd in Costa Rica.

Maar wat kon het dan zijn? Die vraag hield Emily overmatig bezig en maakte haar nog ongeduldiger. Ze kon geen enkele verklaring bedenken, behalve dat ze het allemaal verzon. Kon dat het zijn? Lag ze misschien in het ziekenhuis met hersenletsel en had ze hallucinaties?

Voordat ze dat gedachtespoor kon vervolgen, ging de muur weer open en kwam Zaron binnen. Hij bewoog zich nog altijd zo opmerkelijk soepel.

‘Alsjeblieft,’ zei hij, en hij gaf haar een zachtroze jurk

en een paar witte sandalen. 'Je kunt je aankleden als je wilt.'

'Eh, bedankt,' zei Emily en ze nam de kleding van hem aan. 'Heb je een badkamer waar ik even naartoe kan?'

'Natuurlijk.' Hij doorkruiste de kamer op weg naar de andere muur. 'Kom maar mee.'

Emily volgde hem. Ze vroeg zich af waar die badkamer schuilging. Toen ze vlak bij de muur waren loste die weer op en ontstond er een doorgang naar een kleine kamer. Zaron stapte er naar binnen en gebaarde dat zij ook door de muur heen mocht komen.

'Dat is de wc,' zei hij, wijzend naar een wit, kokervormig ding in de hoek waar ze binnen waren gekomen. 'Je gaat er gewoon op zitten en dan komt het goed. In de andere hoek kun je je handen wassen.' Hij gebaarde naar een kleine wastafelachtige uitstulping. 'Als je wilt douchen, kan ik je laten zien hoe dat werkt.'

Emily voelde haar gezicht warm worden. 'Oké, dank je. Ik denk dat het zo wel moet lukken. Kun je alsjeblieft weer weggaan? Ik heb maar heel even nodig.'

Haar mondhoeken gingen omhoog in een kleine glimlach. 'Tuurlijk,' zei hij, en in één soepele beweging was hij weg, en Emily was weer alleen.

Zodra de muur dicht was, liet ze het dekbed vallen en trok ze de jurk aan die hij haar had gegeven. Het was een zomerjurkje met spaghettibandjes. Tot Emily's verbazing paste de nauwsluitende jurk perfect. Zelfs haar borsten werden ondersteund door de dunne, maar stevige voering in het lijfje. Het materiaal was alweer zo

ongewoon. Het had de textuur van fleece, maar was zo licht als katoen. De sandalen pasten haar ook goed. Het was alsof ze speciaal op maat voor haar gemaakt waren. Ondergoed had hij haar niet gegeven, maar Emily besloot daar nu niet moeilijk over te doen. Kleren aanhebben was al een grote vooruitgang.

Toen keek ze naar de vreemde wc. Het was een rechtopstaande, holle cilinder met afgeronde randen. Er zat geen water in en er was ook geen doorspoelmechanisme te zien. Zaron had gezegd dat ze er gewoon op moest gaan zitten. Emily aarzelde even, maar trok toen haar jurk omhoog en ging met een schouderophalen op de koker zitten.

Ze moest nu eenmaal naar de wc.

Zodra ze klaar was met plassen, voelde ze een warme luchtstroom langs haar blote onderlijf. Haar huid tintelde even en Emily slaakte een gillette en sprong van de cilinder af. Het tintelende gevoel verdween meteen weer. Toen ze voorzichtig achteromkeek naar de cilinder zag ze dat die smetteloos schoon was, net zo schoon als voordat zij erop plaatsnam. Ze beseftte dat ook zij zich schoon en fris voelde, zonder dat ze toiletpapier had gebruikt – nog iets wat ontbrak in deze rare badkamer.

Fronsend liep Emily naar het wastafelachtige ding in de andere hoek. Er was geen draai- of drukknop te zien, dus ze zwaaide er wat naar in de hoop dat er een bewegingssensor was. Vrijwel meteen kwam er een stroom warme vloeistof uit die haar handen bedekte met een aangenaam geurend goedje dat vaag deed

denken aan zeep. Voordat Emily een wasbeweging kon maken met haar handen, vervluchtigde het goedje en waren haar handen schoon en droog.

Een state-of-the-art wastafel. Leuk.

Nu alles wat er moest gebeuren achter de rug was, liep Emily naar de muur waar de doorgang net was. Toen ze ervoor stond ging de muur weer open, alsof die had aangevoeld dat ze eraan kwam.

Ze staaarde er een paar seconden naar en schudde toen haar hoofd. Ze moest Zaron nodig spreken om antwoord te krijgen op een paar vragen. Dit sloeg nergens op.

Vanuit haar ooghoek zag ze beweging. Ze draaide zich om en zag dat de doorgang aan de andere kant van de kamer ook weer was ontstaan, omdat Zaron ervoor stond.

‘Kom mee,’ zei hij, en hij gebaarde haar naar hem toe te komen. ‘Dan gaan we lunchen.’

‘Goed.’ Emily stapte voorzichtig door de opening in de muur, om zich heen kijkend of ze kon ontdekken hoe dit mechanisme werkte. Tot haar teleurstelling was er niets van te zien. De randen van de opening waren glad, er was geen richel of uitsparing die wees op schuifdeuren.

Zodra ze erdoorheen was ging de muur weer dicht, gewoon waar ze bij stond.

Ongelofelijk.

Ze wendde zich tot Zaron en keek hem gefrustreerd aan. ‘Hoe werkt dit ding?’ vroeg ze, en ze tikte op de muur. ‘Wat is dit voor materiaal?’

Zaron keek haar rustig aan. 'Ik zou je kunnen vertellen hoe het heet, maar dat zou jou niets zeggen. Wat betreft de werking: ik ben geen ontwerper, dus ik zou het je niet goed kunnen uitleggen.'

Geen ontwerper? Wat bedoelde hij daarmee? 'O, wat ben je dan wel?'

Er verscheen een glimlachje om zijn mooie lippen. 'Ik ben bioloog, gespecialiseerd in bodemkunde. Ik bestudeer alle levende wezens en de aarde die ze voedt.'

Emily knipperde met haar ogen. 'Aha.' Dus hij was wel een soort onderzoeker. 'Is dit je lab?'

'Nee.' Hij schudde zijn hoofd. 'Dit is mijn tijdelijke woning.'

Woning? Emily keek vol ongeloof de kamer rond. Net als in de slaapkamer waar ze zojuist uit was gekomen, was ook hier alles ivoor- en crèmekleurig, zacht verlicht door een lichtbron die ze niet kon zien. Er waren geen ramen of deuren en ook hier was het schaars gemeubileerd. Behalve een lange, witte plank midden in de ruimte die deed denken aan een simpel bankje en wat bloeiende planten her en der, was de kamer eigenlijk leeg.

Behoedzaam zette Emily een stap in de richting van de plankbank. Haar ogen moesten haar wel bedriegen, want... 'Zweeft dit ding in de lucht?' vroeg ze, en ze ging op haar knieën zitten om eronder te kijken. 'Wordt het omhooggehouden met een soort magneetsysteem?'

'Natuurlijk niet,' zei Zaron. Hij liep naar haar toe en

kwam naast haar staan. 'Het werkt op basis van antizwaartekrachttechnologie.'

Nog steeds in geknielde houding keek Emily naar hem op. Hij zag er nog groter, krachtiger en mannelijker uit vanuit dit perspectief. Er gleed een vervelende huivering over haar ruggengraat. 'Antizwaartekrachttechnologie?' herhaalde ze langzaam. Ze voelde zich als Alice in een sci-fi wonderland. 'Waar heb je het over?'

Hij keek haar aan met een koele, donkere blik. 'Laten we wat eten, dan vertel ik je meer,' stelde hij vriendelijk voor. Zijn stem klonk zacht, maar Emily merkte toch dat het een bevel was. Ze kreeg ook de indruk dat hij niet van plan was op dit moment haar vragen te beantwoorden.

'Goed,' zei ze, en ze stond op. 'Even...' Maar voor ze die zin kon afmaken, slaakte ze een geschrokken zuchtje omdat ze zijn hand om haar elleboog voelde en hij haar omhooghielp. Zijn aanraking was licht, maar er zat iets bezitterigs in zijn grip, in de manier waarop zijn vingers een paar seconden langer op haar arm bleven liggen voordat hij haar losliet.

Met haar hart in haar keel zette Emily een stap achteruit en ze staaarde hem aan. Hoe vreemd het ook was, ze voelde zich haast gebrandmerkt door zijn aanraking. Haar huid tintelde op de plek waar zijn hand had gelegen. Hij keek ook intens naar haar, zijn ogen glansden onheilspellend. Voor het eerst zag Emily dat zijn irissen niet donkerbruin waren, zoals ze in eerste instantie had gedacht. Ze waren zwart.

Compleet uit het lood geslagen deed Emily wat ze altijd had gedaan als ze zich in het nauw gedreven voelde: ze zette een vrolijk masker op.

‘Goed,’ zei ze met een glimlach. ‘Laten we eten en praten.’

BLIJ MET HAAR PLOTSSELINGE ENTHOUSIASME LEIDDE ZARON HAAR NAAR DE KEUKEN.

Hij was blij dat hij een kans had gekregen om haar op een simpele, niet-seksuele manier aan te raken. Het was belangrijk dat ze gewend raakte aan zijn aanraking. Emily verleiden zou in veel opzichten doen denken aan hoe het was om een wild dier te temmen. Hij moest langzaam haar vertrouwen winnen. Ze moest erop vertrouwen dat hij haar geen pijn zou doen, want anders zou ze bij de eerste de beste seksuele toenadering in paniek raken.

Het goede nieuws was dat ze hem zag staan, zoals een gezonde vrouw een aantrekkelijke man zag staan. Ze was dan wel geschrokken van zijn plotselinge aanraking, maar ze was ook een beetje opgewonden geraakt. Dat had hij gezien aan de kleine verwijding van haar pupillen en de plotselinge toename van haar hartslag. Haar hormonale geur was ook iets versterkt. Als Zaron de zachte lippen tussen haar benen zou hebben aangeraakt, zou hij ongetwijfeld hebben gevoeld dat ze warm en nat was, zich instinctief voorbereidend op het paren.

Zijn soort had al lang geleden ontdekt dat ze goed konden paren met de mens. Hoewel hun DNA anders was en ze zich niet konden voortplanten, hadden de Ouderen ervoor gezorgd dat de mens qua uiterlijk en lichaamsbouw veel leek op de Krinar. Niemand wist waarom de Ouderen daarvoor hadden gekozen, maar het resultaat was een soort die veel Krinar aantrekkelijk vonden als bedpartner – temeer omdat mensenbloed een afrodisiacum was.

En deze specifieke mensenvrouw was nog aantrekkelijker dan de meeste andere, vond Zaron. Hij keek naar hoe Emily geschokt naar de tafel en stoelen in de keuken staarde. Net als de bank in de woonkamer werden ze omhooggehouden door antizwaartekracht-technologie, waardoor het leek alsof ze in het luchtledige zweefden. Voor een eenentwintigste-eeuwse mens moest deze technologie wel een soort magie lijken, hoewel de meeste mensen inmiddels wel slim genoeg waren om niet alles toe te schrijven aan tovenarij.

Zaron wist nog steeds niet hoeveel hij het meisje moest vertellen. De afgelopen twee dagen, terwijl hij voor haar zorgde, had hij overwogen om helemaal niets te vertellen en te doen alsof hij een mens was. Hij had zelfs overwogen haar terug te brengen naar de brug en daar achter te laten zodat ze wakker kon worden op die plek. Dan kon ze haar overleving toeschrijven aan een wonder of denken dat ze het gedroomd had, wat ze maar wilde. Maar iets had hem daarvan weerhouden. Zijn toenemende verlangen naar haar was steeds

sterker geworden dan zijn wens om een potentieel moeilijke situatie te vermijden. En toen was ze wakker geworden, een paar uur eerder dan hij had verwacht, en kon hij niet meer terug.

Nu zat hij met een wantrouwende, verwarde mens opgescheept – een mens die hem aankeek met een gefrustreerde blik in haar heldere, zeekleurige ogen.

‘Laat me raden,’ zei ze, en ze gebaarde naar de tafel. ‘Antizwaartekrachttechnologie?’

Zarons blik werd nog vermaakter bij het nauwelijks verholen sarcasme in haar vraag. ‘Ja, precies,’ zei hij. Hij ging zelf op een van de zwevende stoelen zitten. Het intelligente materiaal vormde zich onmiddellijk naar zijn lichaam om hem een zo comfortabel mogelijke zithouding te geven.

‘Wil je dat ik daarop ga zitten?’ Haar stem schoot de hoogte in. ‘Op een plank die in de lucht zweeft?’

‘Er overkomt je niks, wees gerust,’ zei Zaron. Hij onderdrukte zijn drang om te glimlachen terwijl ze naar de tafel toe schuifelde met het enthousiasme van een ter dood veroordeelde op weg naar de elektrische stoel. ‘Het zit zelfs erg lekker.’

‘Ja hoor,’ mompelde ze, en ze ging voorzichtig zitten. Toen werden haar ogen groter. Ze had ongetwijfeld de stoel voelen bewegen terwijl die zich naar haar lichaam vormde. Binnen een paar seconden was zelfs haar rug ondersteund, en ze leek geschokt door deze technologie.

Nu kon Zaron een grinnik niet onderdrukken. Hij had niet verwacht dat hij dit zo leuk zou vinden, maar

dat vond hij wel. Deze mensenvrouw laten kennismaken met zijn wereld kon weleens op meerdere manieren heel plezierig worden, dacht hij, terwijl hij keek hoe ze zich omdraaide om de achterkant van de stoel te zien. Natuurlijk bewoog de intelligente stoel met haar mee, dus ze kon de achterkant niet zien.

Toen ze naar hem keek, was de blik in haar ogen onbeschrijflijk. 'Serieus, wat is dit?' vroeg ze, en ze pakte de rand van de tafel vast met haar handen. 'Waar ben ik?'

Zaron lachte zachtjes. 'Je bent in mijn huis, Emily,' zei hij, ook al had hij haar dat al eerder verteld. 'En dit is mijn meubilair.'

'Wat voor meubilair doet dit? Het ding bewoóg.'

'Ja,' zei Zaron. 'Het is zo ontworpen dat het je lichaam maximaal comfort biedt. Als je je omdraait, zit dat niet zo lekker, dus dat beweegt het met je mee.'

'Aha, natuurlijk.' Ze kneep haar ogen dicht en wreef met een gepijnigde gezichtsuitdrukking over haar slapen.

Zaron werd meteen overvallen door bezorgdheid. Hij reikte over de tafel heen en drukte de rug van zijn hand tegen haar voorhoofd. 'Gaat het wel?' Mensen waren ontzettend kwetsbaar, hun lichamen waren zwak en gevoelig voor allerhande ziektes die zijn soort niet konden deren. Dingen als hoofdpijn. Zaron had dat nooit ervaren, op één keer na toen hij een hersenschudding had, maar hij wist dat het heel normaal was voor Emily's soort.

Bij zijn aanraking deinsde ze achteruit en haar ogen

schoten open. 'Ja hoor,' zei ze met diezelfde geveinsde opgewektheid. 'Ik voel me kiplekker.' Toen Zaron haar bleef aankijken alsof hij er niks van geloofde, voegde ze eraan toe: 'Ik meen het, het gaat prima met me. Ik weet vrij zeker dat ik tientallen meters naar beneden ben gevallen, maar ik ben ongedeerd.'

Zaron besloot dat laatste te negeren. 'Goed dan,' zei hij, en hij leunde achterover. 'Maar als je wel hoofdpijn hebt, laat het me dan weten. Ik kan die wegnemen.'

Ze ademde langzaam diep in, waardoor zijn blik naar haar borsten ging die een beetje naar voren kwamen. 'Hoe dan?' vroeg ze, en Zaron moest zichzelf dwingen weer naar haar gezicht te kijken.

Dit was niet het moment om toe te geven aan de aantrekking.

'Heb jij me de vorige keer ook genezen?' vroeg ze toen Zaron niet meteen reageerde. 'Hoe kan het dat ik me goed voel nadat ik van zo grote hoogte ben gevallen?' Haar ogen werden groot, alsof er iets bij haar was opgekomen. 'Wacht even, welke dag is het vandaag? Heb ik in coma gelegen of zo?'

'Nee, geen coma,' zei Zaron. Hij snapte wel dat ze zich dit afvroeg. 'Het is donderdag 6 juni.'

'Dus ik ben twee dagen van de wereld geweest.'

Zaron knikte. 'Ja, precies.' Hij begon trek te krijgen, en het kon niet anders of voor haar gold hetzelfde. Een uitleg kon wel wachten. Hij schakelde over op het Krinar en bestelde vlug een salade voor hen allebei.

Emily keek hem fronsend aan. 'Wat zei je?'

'Ik heb wat eten voor ons besteld,' legde hij uit.